

■ Простая мова

ДЗЕЦІ АД ПЕРШАГА ШЛЮБУ

— Ку, — досыць гучна «сказала» зязюля. Значыць, прыляцела яна ў наш сад — першая ў гэту вясну; значыць, недзе сядзіць і можна ў яе спытатца:

— Зязюлька-зязюлька,

колькі мне жыць?

Птушка, трохі падумаўшы,

яшчэ раз выдала:

— Ку.

— Што, — спужалася я, —

толькі паўгода?

Зязюля не адказала: можа, у яе таксама часу не было,

і яна зляцела, не пачуўшы

пытаўшы?

А можа, крый Бог, пацвердзіла...

І адлік пайшоў?

ПАРАДОКС?

«У белым убранні прыходзіць зіма,

вясна — у зялёным адзенні...»

Значыць, самы час цяпер спарад-
каваць зімовы абутик, схаваць у шафу
пухавікі.

Зручныя гэта апраткі — лёгкія, цё-
плянія, носкія... Праўда, з асобных пух кры-
ху выбываецца, пер'е зредку вылазіць...

Што цікава, яно саме звычайнае,
можна сказаць, тутайшае. Акурат пра-
такое наша прыказка: «Лёгкае пёрка, а
на страху не закінеш...»

На страху і сапрауды — не. А вось за
тысячы вёрст — з Кітая ў Беларусь — як
высвятляеца, можна. І колькі заўгодна.

ЯКІ ПАН, ТАКІ І БУДАН

Горад, прэстыжны раён, дом з так
званых элітных: з гаражамі ў цокалі, з
крамамі на першым паверсе, з дарагімі
кватэрамі на астатах сямі, з кансьєрж-
кай на ўваходзе і там жа — з досыць не-
чаканым зваротам да жыльцу. Даслоў-
на: «Увага! Ужо сёння вы можаце стаць
уласнікам двухпакаёвай кватэрэ!»

Далей ідзе яе апісанне: тая двухпа-
каёвка — у старым панельным доме, у
спальнym раёне, першы паверх, жылая
плошча 24 метры...

Далей, вядома ж, цана (з пазнакай,
што «торг, магчымы») і там жа алтыміс-
тычнае: «Тэлефонайце зараз!», якое ці
не ў кожнага з тутэйших жыльцу вы-
клікае хіба што ўсмешку. Но асобныя
з іх (да бабкі не хадзі) маюць гроши на
такое жытло. А вось патрэбу ў ім — на-
урод ці.

Хоць зрэшты...

Адзін мужчына, кажуць, марыў на-
быць кватэру — дастаткова прасторную,
каб ад яго не сышла жонка, і ў той же
час цесную, каб да іх не прыяджала
цешча.

ЭКАНОМІЯ

Герой вядомай песні і тэлепраграмы
заўсёды ходзіць з відэакамерай. Наша
Надзейка — з фотаапаратам.

Не так даўно з ім (бо без яго — ніяк)
у кавярню запішта. Толькі размісцілі-
ся там з сябровукамі, сталі глядзець ме-
нно, — да стала прусак прыягае. І такі
заклапочаны: памітсіўся ля ножкі стала,
спыніўся...

— Ён жа пазіруе! — прызналі дзяўчы-
ты, а Надзея ўжо і зняла...

Афіцыянты потым «фотку» паказалі.
Той — малайчына — доўга пррабачаўся
сам, паклікаў адміністраторку...

Карацей, гроши за перакус з дзяўчы-
тат, а Надзея ўжо і зняла...

І яны цяпер думаюць, ці не схадзіць
куды-небудзь яшчэ — з тым самым кад-
рам? Бо выгадна ж.

СХАВАЕШ...

ЯК ГРЭХ У МЕХ

Перл, апрач іншага, — гэта імя, імя
вядомай амерыканскай пісьменніцы
Перл Бак, у якой, што ні твор — жамчу-
жына. Але ж гэта так, дарчы кажучы.
Два радкі з яе апавядання: «...Гасцёўня
была раскошнай і дарагой, паколькі на-
лежала спадару Фану... А спадар Фан

ні ў якім разе не пацярпеў бы нечага не
раскошнага і не дарагога».

Прыкладна, як Адольф Быкоўскі з
«Паўліні». Альбо наш Максімавіч, бо ў
яго таксама ўсё самае-самае — швед-
скае, німецкае, турэцкае, прывезенае
некім спецыяльна для яго альбо купленае
ім самім падчас камандзіровак ці вандро-
вак. Узяць хоць бы чайны сервіс.

Мы з жонкай яго з Чэхіі, з Карла-
вых Вараў прывезлі... Гадоў трыццаць
тому, — прыгадвае гаспадар, акуратна
расстаўляючы далікатныя кубачкі. — Не-
калі іх 12 было, цяпер толькі 7... Першым
імбрывачк разбіўся. Мы з жонкай хацелі
новыя, такі ж самы купіць... І нічога падоб-
нага не знайшлі, нават у той жа краме!
Я тады ў Дрэздэне вось гэты купіў, ні-
мецкі. Ён да кубка ні вельмі пасуе — з
іншай, так бы мовіць, «сямі», але што
зручны — факт: з сетачкай для заваркі,
бачыце?

Мы — не ў турме гадаваня — вя-
дома ж, глядзім і, падняўшы накрышку
(чай яшчэ не завараны), бачым тую се-
такчу, бачым адмысловую ручачку, ма-
люнкі збоку і нават (гэта ўжо выпадко-
ва) донца, дзе красуецца наш, можна
сказаць, айчынны, знак якасці і кошт —
4 рублі 20 капеек.

ЛЮБОЙ НЕ БЛІНЦЫ...

Што прычына, што вынік, тут не раз-
бярэш. Магчыма, Ілья закахаўся ў іншую,
таму з жонкай жыў дрэнна.

Як магчыма і тое, што з жонкай ён жыў
дрэнна, а таму закахаўся ў іншую...

Факт, што яна, тая іншай (і, на жаль,
таксама замужня), адказала яму ўзаем-
насцю, і яны, што называеца, ужо зла-
жылі і палажылі: будуць жыць разам.

Ён для гэтага шмат што зрабіў: раз-
вёўся з жонкай, з'ездзіў у заробкі, ку-
піў, хоць дрэнненъю, але асобную
кватэрзу.

Яна збиралася пераяджаць, але...

Але ў той самы час яе мужу — таму,
законнаму, — «перапала» спадчына.
Гэта значыць, што ў яе сямі з'явіўся рэ-
альны шанц купіць камфортонае жыл-
лё, новую машыну, мэблю, з'ездзіць на
мора...

Ад гэтых перспектыв кругам ішла га-
лава — у людзей дарослыя! Што ўжо
казаць пра дзяцей?! Тыя шалелі ад
радасці, бо збываліся ж мары пра новыя
планшэты, джынсы, ланцужкі-пярсцёнкі,
красоўкі...

І маци, бачачы гэтую радасць, прости-
ла не змагла сказаць ім «не» — засталася
з першым мужам, жыве.

Што Ілья?
Ён не прапаў таксама...

Хоць і адзін — 9-ты год.

ВАЖНАЕ ЗНАЁМСТВА

Свяякі сабачку заялі — звычайнага,
якіх шмат: з пароды двортэр'ер, шэрнан-
кі, невялічкі, камматы... Такога ўбачыў і,
напэўна, забыў бы, калі б не мянушка.

— Лорд, лапу! — загадаў яму зяць
гаспадыні.

І сабакам нешта адбылося: галантна
выгнуўшы спіну, ён стаў на свае заднія,
для таго, каб «ласку зрабіць» — падаць
нам пярэднюю...

Чым, вядома ж, насмяшыў і ўразіў!

Прычым не толькі нас: з Лордам шмат
хто знаёмства водзіць.

«ГУЛЕЦ»

Сталіца. Установа — і, відаць, досыць
важная: ва ўсякім разе чужыя тут не хо-
дзяць (не ездзяць — тым больш). Для
гэтага ў штаце спецыяльная «адзінка»
ёсць: з ранку да вечара яна стаіць на
ганку — з некім курыць, гамоніць, але ж
пры гэтым служуби нясе...

Надоечы вось парушальніка злавіла:
той на сваім «корч-вагене» ў двор заехаў
і нават прыпаркаўца паспaeў.

Такога нахабства «вартавы» не чака-
і, вядома ж, не пацярпеў. Ён сарваўся з
месца, з крыкам: «Ты, казёл (і далей —
літаральна — што ні шаг, то мат)...» ру-
шыў да кіроўцы.

...Сусед наш крыйдзіць шахматыс-
тай: ён гэтым словам мачяршыннікай
заве.

ДЗЕЦІ АД ПЕРШАГА
ШЛЮБУ

Жыццё — як тая тэлеграма: кароткае
і з памылкамі.

Двоё ў маладосці кахаліся ды пасва-
рэліся, а памірыцца не паспелі: яго ў
войску забралі.

Тады там мода была — пісаць ліс-
ты, атрымліваць адказы (чым больш,
тым лепш). Вось і стараліся адзін пе-
рад адным. Той хлопец напісаў бацькам,
старэйшаму брату, сябрам... Само са-
бой — каханай дзяўчыне і чамусці... яе
саброяўцы.

Саброяўка тут жа адказала, дзяўчына
— яшчэ больш пакрыўдзілася і на
злосць яму стала сустракаца з іншым.

Тады — не на жарт — абурыўся сал-
дат...

Карацей, з іскры разгарэлася полы-
мя. Тая каханая ў хуткім часе выйшла
замуж. Ён у халастых таксама не хадзіў,
бо тады не ведаў яшчэ, што жаніца трэ-
ба не з той, з якой жыць можна, а з той,
без якой жыць нельга, бо гэта — праста
не жыццё...

Яе ад разводу трymаў хворы муж, яго —
дзэеці, а таму сышліся яны праз
20 з лішкімі гадоў. Але ўжо зажылі... На
зайздрасць... На радасць — яе даросла-
му сыну! І на... гора ягонымі дочкам, бо
тыя, шкадуючы маму і сябе, не маглі да-
раваць яму здрады: не адказвалі на яго
званкі, не адчынлялі дзвёры... Не запра-
шалі на вяселлі, не паказвалі ўнукай...

Адно — ад грошай не адмаўляліся,
падарункі прымалі.

І на... пахаванне яго прыехалі.

Не адыходзілі тады ад нябожчыка,
горкімі слязамі плакалі, чапляліся за тру-
ну, кричалі: «Татка, даруй!...

Выходаць, яму, каб гэта пачуць, трэ-
ба было памерці.

НЕ ПРЫДУМАЛІ
ЯШЧЭ КАЛЁС...

У дактароў апошнім часам любімы
тост: «За тое, каб бедныя ніколі не хва-
рэлі, а багатыя не папраўляліся».

Мацвей — не з бедных. І не з багатых.
Ён з так званага сярэдняга класу — з
сярэднім станам здроўя. Гэта значыць,
што, як многія пасля такіх аперацый, на
трэці дзень устаў, як многія на сёмы —
пазваніў найлепшаму сябру. Сказаў,
што пачуваеца амаль здаровым і хоча
напрасіца да мому; паптыяўся, калі выпі-
шуць, ці зможа ён забраць з бальніцы?

Неспадзейк заспей — раніцай, на
адказных дзелавых перамоўах, таму
згадзіца ну зусім не выпадала! Але і
адмовіць...

З боем сарваўся з працы, сам, што
называеца, падагнай да ганка машы-
ну — завёз Мацвея дамоў, «здаў» у
клапатлівыя руки жонкі. Яна якраз абед
згатавала, накрыла на стол. Гаспадар
сей...

Што далей было, цяжка ўспамінаць,
бо хвораму рэзка пагоршала, на «хут-
кай» яго зноў памчалі ў бальніцу. Але...

Вялікі горад. Задоўга ехалі, а галоў-
на — марна: быў чалавек і...

Мёртвы, відаць, не баліць сапрауды,
а вось